

kleed. Zoo was hij, met Filips de Blote, in 1409 baljuw van Delfland en van Schieland (1). Naar de slechte gewoonte van dien tijd zullen hem deze baljuwschappen wel verpand zijn geweest. Dit was althans het geval met het baljuwschap van Rotterdam. Hij ontving 13 April 1412 van hertog Willem vrijheid, jaarlijks op den 1sten Mei te benoemen het gerecht binnen Rotterdam, te weten twee burgemeesters en zeven schepenen, met bevel aan den schout van Rotterdam, hun den eed af te nemen en met vergunning aan Daniël, in geval van diens weigering, dit in zijnen naam te doen (2). Hij had daartoe eerst den vorigen baljuw, Filips van Spangen, de 400 gouden nobelen terug moeten geven, die deze er op geschoten had en bovendien 's vorsten thesaurier Willem Eggert nog 200 gouden nobelen geleend. Filips van Spangen had op het baljuwschap 150 cronen meer geleend, dan er te voren op stonden (3). — Een slechte gewoonte mag dat verzetten of verpanden van zulke betrekkingen wel worden genoemd! Wie het meeste bood, kreeg de post. Voordeelig was het voor den landsvorst, die aldus het onmisbare geld in handen kreeg — een speculatie voor den geldschieter, die zijn aandeel in de boeten ontving en, zooals Daniël van Cralingen in Rotterdam, de burgemeesters en schepenen ook wel niet gratis aanstelde — een kanker voor de rechtsbedeeling, want de baljuwen en schouten, die toch hun uitgeschoten penningen en nog een winstje bovendien er uit moesten halen, waren ijverig genoeg in 't beboeten, maar hoe demoraliseerend moet het op alle standen hebben gewerkt, dat het persoonlijk belang der rechters er zoo in

---

(1) Kronijk van het Historisch Genootschap, 1852, bl. 453 en 455.

(2) Van Mieris IV, bl. 198.

(3) Rekening van Filips van Dorp. Kronijk 1852, bl. 453.